

chod na straně žalované firmy, odpovídá žalovaná již podle § 964 obč. zák. žalobkyni za škodu povstalou opominutím povinného opatrování věci, odpovídajíc nejen za své opominutí, ale i za opominutí svých lidí podle § 1313 a) obč. zák. jako za své vlastní opominutí. Že by v souzeném případě šlo o náhodu, nebylo prokázáno.

Čís. 16089.

Vrátil-li se host (obchodní cestující), který, najav hotelový pokoj na 24 hodin, odešel po zaplacení pokoje s částí svých zavazadel z hotelu, před uplynutím uvedené doby zpět do hotelu a odevzdal-li hotelovému domovníkovi svá zavazadla k odnesení na nádraží, což domovník ten s vědomím hoteliéra obvykle obstarával, odpovídá hoteliér podle §§ 970 a 1313 a) obč. zák. za ztrátu zavazadla a za škodu jsoucí se ztrátou v příčinné souvislosti.

(Rozh. ze dne 11. května 1937, Rv I 1749/35).

Srv. č. 994 Sb. n. s.

Žalobce (obchodní cestující) se dne 22. června 1933 ubytoval jako host v hotelu žalované firmy, provozující v P. hotelový podnik, přenocoval tam s 22. na 23. června 1933, máje sebou aktovku a kufr se vzorkovým zbožím. Ráno zaplatil pokojské za byt a svá zavazadla, t. j. aktovku a cestovní kufr, jež měl přes noc ve svém pokoji, odnesl do přízemí hotelu do kavárny. Tam posnídal, odešel s cestovním kufrém po svých obchodních zákaznících, kdežto aktovku si nechal u vrchního číšníka v hotelu. Když se pak dopoledne téhož dne vrátil, dal cestovní kufr a aktovku hotelovému domovníkovi Rudolfu T. a požádal ho, aby mu věci ty donesl na nádraží v P. k vlaku. Téhož dne však domovník žalobci oznámil, že byl cestovní kufr odcizen. Tím byla žalobci způsobena škoda jednak ztrátou kufru a obchodních vzorků v něm uložených v ceně 1.890 Kč 80 h, jednak náklady vynaloženými na obstarání nových vzorků 661 Kč 60 h, a konečně na ušlém výdělku 1.000 Kč. Domáhá se proto žalobce na žalované firmě a domovníkovi zaplacení 3.617 Kč 40 h s přísl. S o u d p r v é s t o l i c e, vyhověv žalobě proti žalovanému domovníkovi, zamítl žalobu proti žalované firmě, vycházeje z názoru, že smluvní poměr mezi žalovanou majitelkou hotelu a žalobcem skončil a že žalobce přestal býti hostem v tom okamžiku, jakmile odešel z hotelu, takže nelze užítí u žalované firmy předpisu §§ 970 nebo 1316 obč. zák. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby též proti žalované firmě. D ů v o d y: Žalovaná firma, kterou stíhá průvodní břemeno, neprokázala, že jsou tu skutečnosti zprošťující ji odpovědnosti. Zvláštní poměr schovatelský u hostinských se končí, jakmile host aneb jeho zmocněnec věci z hostinských místností vynesl. Věci nejsou vyneseny, dokud jsou v úschově lidí hostinského i mimo jeho živnostenskou provozovnu, děje-li se tak při výkonu hotelové živnosti (hotelový nosič odnáší hostu zavazadla na dráhu, nebo hostova zavazadla jsou dopravena v hotelovém automobilu na dráhu). Ze zjištění, že žalobce měl

pokoj najatý do večera, že neodevzdal klíč pokojské, že neřekl, že se již nevrátí nebo odcestuje, že šel na obchodní pochůzky, odevzdav tašku (aktovku) vrchnímu číšníkovi, že se do hotelu vrátil, vyzvedl aktovku a odevzdal ji i kufr na chodbě hotelu domovníkovi, který chodil naproti hostům na nádraží, máje na hlavě čepici opatřenou firmou hotelu, a který zavazadla uschoval do své místnosti v hotelu s tím, že je donese žalobci na nádraží, jako i jindy s vědomím hoteliera činil, že při tom nebyla vyjednána úplata ani že domovník činí tak na vlastní nebezpečí, plyne, že šlo o úschovu zavazadel hotelového hosta za účelem odnesení k vlaku členem personálu hotelu, který s vědomím majitele hotelu tak činíval, a že proto žalovaná firma odpovídá za věci ty zanechané členu hotelového personálu k odnesení k vlaku před odjezdem vlaku. Žalobce, když domovník hotelu, kde žalobce byl hostem, převzal na chodbě hotelu zavazadla a uzamkl je do své místnosti v hotelu, musel býti přesvědčen, že je domovník oprávněn k tomuto jednání, jak je obvyklé v hotelích. Ostatně žalovaná firma odpovídá za neopatrnost spolužalovaného domovníka, o němž prvý soud bezvadně zjistil, že se dopustil neopatrnosti, již nutno spatřovati v tom, že položil klíč na horní okraj nízké příčky a odešel, takže zloděj mohl snadno klíč naléztí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Žalovaná napadá vpravdě jen úsudek odvolacího soudu, že měl žalobce najatý pokoj až do večera toho dne, kdy ráno zaň pokojské zaplatil. Stačí však, že z provedených důkazů, zejména z výpovědi spolumajitele žalované firmy Františka U. plyne, že se byt v hotelu najímá obvykle na 24 hodin, že v době, kdy žalobce z hotelu odešel a kdy se vrátil, ještě neuplynula uvedená doba, takže mohl svého pokoje, v němž byl ubytován, dále užívatí pro svoji osobu i své zavazadlo, a proto jako host svěřiti hotelovému domovníku v jeho vlastnosti hotelového domovníka zavazadlo (kufr) k odnesení na nádraží. Dovožuje-li žalovaná z výpovědi svědkyně Anny P. přerušení právního poměru, vzniklého ubytováním v hotelu, tím, že žalobce z hotelu ráno odešel a zaplatil, není v právu. Z toho, co svědkyně v té příčině celkem vypověděla o chování žalobce při jeho ranním odchodu z hotelu se zavazadlem, nelze v souzeném případě ještě beze všeho dospěti logickým usuzováním k závěru, že dal tím nepochybně na jevo, že se vzdává svých práv příslušících mu ze smlouvy ubytovací (§ 863 obč. zák.). Nezáleží na tom, že se žalobce jako obchodní cestující na krátkou dobu vzdálil za svou obchodní pochůzkou. Na právním poměru tedy také nic nezměnilo, když žalobce po návratu do hotelu na místě, aby šel do svého pokoje, odevzdal kufr přímo hotelovému domovníkovi k odnesení na nádraží. I tu odpovídá žalovaná podle §§ 970 a 1313 a) obč. zák. jako podnikatelka hotelu za ztrátu kufru, který její domovník uložil neopatrně do místnosti, z níž se pak kufr ztratil. Tím nebyla přerušena souvislost právního poměru založeného mezi žalobcem a žalovanou jako podnikatelkou hotelu, když věc do hotelu již dříve vnesená byla tam

vnesena znovu. Žalovaná odpovídá za ztrátu zavazadla, neboť se nezprostita odpovědnosti způsobem v § 970 obč. z. uvedeným, t. j. nedokázala, že škoda nebyla zaviněna ani jí samou, ani nikým z jejích lidí, ani že nebyla způsobena cizími osobami, jež do domu přicházejí a z něho odcházejí.

Čís. 16090.

K vydržení služebnosti stačí vůle vykonávat obsah práva služebnosti vlastním jménem. Nezáleží na tom, domníval-li se držitel práva služebnosti, že služební pozemek jest jeho vlastnictví.

(Rozh. ze dne 11. května 1937, Rv I 1796/35.)

Srv. rozh. č. 478 Sb. n. s.

Žalobci byli vlastníky pozemkových parcel č. kat. 1335 a 1336 role, zapsaných ve vlož. č. 129 pozemkové knihy pro katastrální území M. Vlastnictví to nabyli na základě trhově smlouvy sjednané s Antonii Š. dne 13. května 1922. Řečené pozemky patřily původně roku 1873 manželům Františku a Antonii Š. a od 27. prosince 1886 pak jen Antonii Š. samé. Za sporu pozemky ty prodali. Žalovaným náleží vlastnický pozemek č. kat. 1295/1 v M. Jak žalobci, tak jejich předchůdci byli v domnění, že část pozemku parcely č. kat. 1295/1 v M. jest součástí jich vlastní pozemkové parcely č. kat. 1335 nebo 1336 v M., tvrdíce, že vykonávali oni a jich předchůdkyně právo služebnosti jízdy po dobu delší než 30 let a že jim žalovaní brání ve výkonu řečené služebnosti, a domáhají se proto na žalovaných uznání a trpění výkonu práva služebnosti přes uvedený pozemek patřící žalovaným. Žalobkyni bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání spatřuje nesprávné právní posouzení věci v tom, že odvolací soud uznal za vydržení práva služebnosti jízdy a chůze přes pozemek parc. č. 1295/1 v M. přesto, že na straně žalujících a jich právních předchůdců scházela vůle nesoucí se k držení práva služebnosti, ani byli v domnění, že chodí a jezdí po pozemku vlastním. Správně sice uvádí odvolací soud ve svém rozsudku, že žalovaní před prvním soudem netvrdili, že žalobci neměli vůli držitelskou nesoucí se k výkonu držby práva služebnosti, avšak první soud na základě výpovědi žalobců zjistil, že jak žalobci, tak i jejich právní předchůdkyně Antonie Š. byli v domnění, že sporná travnatá cesta je součástí parc. č. 1335 nebo 1336, tedy pozemků, k nimž jim příslušelo právo vlastnické. To zjištění nebylo v odvolacím řízení napadeno a proto jest z něho dovolacímu soudu vycházeti. Podle toho by se vůle žalobců a jejich právní předchůdkyně skutečně nenesla k výkonu držby práva služebnosti, nýbrž k výkonu držby věci samé. Než to není na závadu vydržení práva slu-